Karla osmkrát jinak

Ráno Karla vstává, protahuje se. Ospale pouští nohy z postele a snaží se rozlepit ještě spící oči. Volný den. Ten by si přála. Sama pro sebe. Sama za sebe.

„Mami, on mi to bere, mami, au!“ slyší z obývacího pokoje. Vstane z postele, přepne do módu matka a zkouší mateřskou řečí odvrátit bitku.

„Miláčku, když ti Vašík nechce sanitku půjčit, neber mu ji,“ promlouvá do duše mladšímu synovi.

„A ty, Honzí, už snad chodíš do školy. Nemáš zapotřebí se handrkovat o autíčko s malým bráchou, ne?“ zkouší usměrnit i staršího sourozence.

Všichni tři společně zahajují ranní rutinu. Snídaně, obléct, poklidit a hurá do družiny a školky. Po odevzdání dětí institucím vyráží Karla do práce. Teď je potřeba přepnout z mateřské řeči do té profesní. Profesionální. S pacienty používá vřelé a jednoduché věty, aby jim vše dobře vysvětlila.

V hovoru s paní doktorkou musí zapojit i své odborné znalosti.

„Ne, pane Henzle, doopravdy vám to v lékárně bez předpisu nedají,“ vysvětluje klidným hlasem už po páté.

Pan Henzl přišel, bohužel pro Karlu, bez své paní. Vše trvá mnohem delší dobu, Karla trpělivě opakuje a vysvětluje.

„Dobrý den, volám kvůli výtěrovému materiálu na Bordetellu pertusis. Ano, prosím zase padesát kusů, děkuji.“

Na obědě by mohla na chvilku vypnout, ale nachází se v ženském kolektivu. Je potřeba zapadnout. Naskakuje na řeč žen.

„Ahoj, tak co děti? Už jsou zdravé?“ zdraví kolegyni z prvního patra.

„Ten recept na bábovku jsem ti zapomněla poslat, promiň. Pošlu večer z domu,“ omlouvá se známé z optiky.

„Kdy je to pilates?“ ťuká ji na rameno doktorka z třetího patra.

„Neznáš někoho na doučování z matiky před zkouškou na gympl?“

„Co si myslíš o očkování na meningokoka?“

„Co vaříš v neděli k obědu?“

„Co ten učitel plavání? Ještě na tebe mrkal?“

Odpoledne po práci vyráží pro děti do školky a školy. Přepíná opět do mateřského módu.

„To je krásný vláček, Vaší!“ rozplývá se nad obrázkem čar a koleček.

„Mami, to není vláček, to je slon, jak drží za ocas dalšího slona a ten drží dalšího slona,“ našpulí pusinku Vašík.

Karla se otáčí na druhého syna: „Tak, Honzí, kolik máte dneska slonů?“ rychle zavrtí hlavou.

„Úkolů, kolik máte úkolů?“ snaží se udržet vážnou tvář, ale pozdě, kluci se už válejí smíchy po zemi a ona se směje s nimi.

„Na zítra máme umět hodně dobře sloní abecedu nazpaměť a jeden úkol ze sloní matiky v pracáku,“ chechtá se starší syn.

Karla protočí oči a jen vzdychne, večer ji čeká řeč paní učitelky. Natlačit mu do hlavy celou abecedu nebude snadné. Bude to chtít nějaký zaručený fígl.

Doma poklízí a zvedá zvonící telefon.

„Zlato, co všechno chceš koupit v obchodě?“

Karla rychle přemýšlí, zahajuje řeč rodinného manažera a navigátora.

„Ahoj, prosím tě, vezmi mi smetanu na vaření. Tu žlutou. Ne, na šlehání ne. Držím dietu. Najdeš ji v chladáku hned za vchodem. Moučkový cukr, prosím tě, ten regál je vedle zeleniny. A nechci krystal, ale moučkový. Jo, je v tom rozdíl. A ještě jsem zapomněla koupit maso. Chci kuřecí prsíčka, čti si to. Na slepo mi nic neber. Nechci ani stehna, ani stehenní řízky. Ne, ani vepřové,“ naviguje manžela po telefonu.

Večer se chýlí ke konci, z milé mateřské řeči přechází do té velitelské.

„Hned teď to vypněte a hned teď čistit zuby. Ne, ne a ne. Zuby, pohádka, spát!“

Když skončila s monotónním klidným jazykem vypravěče, pohádkáře, nebo také uspávače hadů, je už úplně vyčerpaná.

Kolik řečí umíš, tolikrát jsi člověkem. Karla dnes byla snad sedmi lidmi. Teď je na čase být alespoň chvilku sama sebou. Těší se na čaj, knížku, svíčky a příjemnou hudbu v pozadí.

Natěšeně vchází do obýváku a tam na ni čeká manžel. Karla ještě nekončí, stává se psychologickým poradcem a vrbou svému manželovi.

„Ano, je to blbec.“

„Ne, nemůžeš mu to říct do očí.“

„Ano, souhlasím, udělala bych to stejně.“

„No, tohle bylo trochu drsné i na mě!“

Muž odchází do vany, jeho sedm tisíc slov za den bylo vyčerpáno. Teď je konečně na řadě Karla. Sama se sebou usedá ke knize a vychutnává si každé slovo. Některé věty si opakuje, jiné podtrhává a ty nejzajímavější zapisuje do svého diáře. Do diáře, který je plný pouze jejích myšlenek a slov.

PETRA PAVLÍČKOVÁ AIMOVÁ

Autorka řady povídek, knihomolka a příležitostná recenzentka.
Inspiraci čerpá především v mezilidských, rodinných vztazích.
Petra žije v Dobré Vodě u Českých Budějovic.

Dvouocasý ďábel

Sobota 11. 4. 2026, 9:30
Honzík se opatrně rozhlédne, jde po silnici do kopce, někde tady by to mělo být. V ruce svírá mobil. Prsty ho v jarním chladu zebou, ale je opatrný, nesmí ho upustit. Mapy používat umí. Uměl by to i s ostatními apkami, ale na vlastní telefon má prý ještě čas. Ach jo. Jenže on na to letadlo nemůže přestat myslet, ani na toho pilota. Stíhačky miluje. Táta mu je ukazuje na internetu a vypráví mu o nich spoustu zajímavých věcí. A od včerejšího večera, kdy zahlédl na dobrovodském hřbitově ten náhrobek… Nemohl uvěřit svým očím, trčel z něj list z vrtule! Táta říkal, že ten pilot havaroval na Srubci a teď tam je památník. Že ho tam vezme a ukáže mu ho. Že to bylo moc zvláštní letadlo, to, s kterým spadl… Ale večer už nikam nešli a ráno táta s mámou ještě spali. A on už to nemohl vydržet. Tak si prostě půjčil tátův mobil a šel sám. Je mu už přece osm.

Středa 11. 4. 1945, 9:33
Robert sedí v kokpitu dvoutrupého letounu Lockheed P-38 Lightning. Je to zvláštní stroj. Na svou dobu má hodně neobvyklou konstrukci. Pilot je uprostřed, po stranách jsou umístěny motory, před nimi třílisté vrtule. Jde o rychlý a stabilní letoun, který je mimo jiné vybaven šesti kulomety Browning. Není sice tak obratný jako jednomotorové stíhačky, třeba Messerschmitty, ale on si na něj nestěžuje. Navzdory velikosti je poměrně snadno ovladatelný, když to s ním člověk umí. Ne nadarmo se mu přezdívá dvouocasý ďábel. Boby, jak mu kluci říkají, se s ním právě chystá zaútočit na malé seřazovací nádraží jihozápadně od Písku.

Sobota 11. 4. 2026, 9:35
Honzík stojí mezi rodinným domem a parkovištěm pro několik aut. Tak tady to je. Ze země tu vystupuje kamenná plocha. Je na ní pamětní deska a velká prasklina, ze které trčí součástky z letadla. Chlapec si je dychtivě prohlíží, neví, že to nejsou originály. Přemýšlí, co se asi stalo se zbytkem letadla. To by bylo, mít pár součástek doma. Vedle pomníku je informační tabule se spoustou textu. Honzíka ale nejvíc zajímají fotky. Na jedné jsou trosky letadla po dopadu, na jiné stejné letadlo, nepoškozené. Stejnou viděl u táty v mobilu. Když si je prohlédne, všimne si jména pilota na desce. Robert W. Whitehead**.** Pod jménem je datum. Cože? Jedenáctého dubna? To je ale… Klučina vyvalí oči. Podívá se na mobil. No jasně! Dneska je přece jedenáctého dubna!

Středa 11. 4. 1945, 9:36
Bobby pochází z Indiany a je dobrý letec. Podle některých dokonce výtečný. Ve svých pětadvaceti už zasáhl do bojů v téhle válce třicetkrát, třicetkrát se bezpečně vrátil. Je jedním z dvaačtyřiceti pilotů, kteří dnes vzlétli z italské základny Triolo, aby útočili na pozemní cíle v Bavorsku, Rakousku a v jihozápadních Čechách. Za necelou hodinu zničili Němcům třicet lokomotiv. Úkol splnili, i díky jasnému počasí, na jedničku. Poté, co spolu se svým wingmanem Harry Norrisem rozstříleli dvě lokomotivy u Dívčic, se vrací zpátky. Teď letí v přízemní výšce kolem Českých Budějovic.

Sobota 11. 4. 2026, 9:37
Honzík nevěřícně zírá na datum v mobilu. Telefon se ale v ten samý moment rozezvoní. Máma. V klučinovi hrkne. Museli zjistit, že není doma. Už je pryč přes hodinu a táta nemůže najít svůj mobil. Neměl mu ho brát. Určitě dostane hrozně vynadáno. Rozeběhne se jak o závod směrem domů, dolů po úzké asfaltce. Okolí téměř nevnímá. Na pilota ale myslet nepřestane.

Středa 11. 4. 1945, 9:39
Bobby už stáčí letoun směrem na jih, když si všimne Focke-Wulfu, který se snaží přistát na letišti v Plané. Němci tomuhle stíhacímu bombardéru přezdívají Ťuhýk, pro jeho nenápadnost kombinovanou s agresivitou. Američtí piloti používají méně poetickou přezdívku, Butcher Bird - Řeznický pták. Ať se ale jmenuje jakkoli, teď je pro ně snadným cílem. Boby nezaváhá a pustí se za ním. Netuší, že slunce, které jim dnes tak pomohlo, za chvíli Harryho oslní a znemožní mu udělat to nejdůležitější, krýt mu záda.

Sobota 11. 4. 2026, 9:40
Honzík letí z kopce jako o závod. Asfalt pod jeho nohama vystřídá úzká panelová cesta. Najednou zaslechne ve výšce hlasitý výstřel. Nevšimne si díry v jednom z panelů, zakopne a spadne na kolena. Rychle se ale zvedne, otřepe štěrk ze zkrvavených kolen a běží dál směrem k hlavní silnici. Blíží se k nepřehledné křižovatce a už se chystá zahnout doprava směrem k autobusové točně. Dva kroky a skočí doprostřed úzké silničky…

Středa 11. 4. 1945, 9:40
Bobby pronásleduje nepřítele, stáčí svého ďábla severním směrem po vertikále doprava. Chystá se stroj před sebou zaměřit… V tom ho ochromí prudký náraz následovaný mohutným otřesem. Stihne si ještě uvědomit, že dostal zásah a jeho letadlo hoří. Pokusí se z něj vyskočit, ale už to nestihne. Jeho dvouocasý ďábel narazí v plné rychlosti do země a exploduje. Harry stihne jen vykřiknout. Německý letoun sice vzápětí sestřelí, ale svého velitele už zachránit nedokáže.

Sobota 11. 4. 2026, 9:40
„Ne!“ Harryho výkřik chlapce vytrhne z transu. Hned poté ho ohluší další zvuk. Mohutná rána, jako by do země narazilo něco velkého, následovaná výbuchem. Honzík se uprostřed běhu zarazí a uskočí doprava na úzký pruh trávníku. V tu samou chvíli se ze zatáčky vyřítí auto. Jen těsně ho mine. Chlapec se svalí na trávu, zhluboka oddychuje, to bylo jen taktak. Ve vzduchu je cítit spálený benzín.

PETRA KŘÍŽOVÁ

Autorka z Třebotovic, která píše převážně povídky, většinou s detektivní tematikou. Při procházkách po okolí ji napadají neobyčejné příběhy zdánlivě obyčejných lidí. Další její tvorbu najdete na internetových stránkách www.dnespisu.cz

KŘÍŽOVKA *Tajenka křížovky: bývalý český profesionální silniční cyklista a cyklokrosař*

Kolo	SLITINA	SOUZVUK TÓNŮ	BAHNO RAŠELINIŠŤ	ARMÁD. SPORT. KLUB (ZKR.)	NIKOLI STAŘE	Kolo	KLUB ČESKÝCH TURISTŮ (ZKR.)	LYŽ. ODDÍL (ZKR.)	PATŘÍCÍ EVĚ	LÁHVE	OSOBNÍ ZÁJMENO	SEKNOUT
OSLOVENÍ ŽENY						ŠPERK / EVROPSKÝ STÁT						
OXIDACE												
SPZ SOKOLOV			KARTA (ZAST.) / NÁZEV AMER. KOSMICKÉ LODI					SLOŽENÝ CUKR / BĚŽET				
MATEMAT. ZKRATKA				ZKR. DIVADLA SATIRY / MOSAMBICKÉ JEZERO			NAŠE TANEČ. SKUPINA / ŠPONA (ŘÍD.)				BRITSKÁ ŘEKA	ČLEN MĚSTSKÉ RADY
Tajenka												
AERON, ECA, EVIAN, NJASA	KÓD LET. EAST TAWAS	MILIJOULE (ZN.) / VEŘ. OBCH. SPOL. (ZKR.)			OPIČÍ / ŠICÍ VLÁKNO				AUSTR. SÍDLO / ARM. TĚL. KLUB (ZKR.)			
FRANC. LÁZNĚ						SMYČKY / NÁZEV PÍSMENE G				RUDNÉ DOLY (ZKR.) / OSLÍ HÝKÁNÍ		
DEPONOVÁNÍ (FR.)												
INDOVÉ							VÝROBA TKANIN					

PŘESMYČKY - zpěváci, hudebníci

Anagram neboli přesmyčka je slovo či více slov, která vzniknou z původního slova či více slov tak, že se použijí všechna písmena v původním výrazu obsažená a změní se jejich pořadí. Často se přitom nedbá na diakritiku (A - Á, E - Ě, S - Š). *Řešení na následující straně*

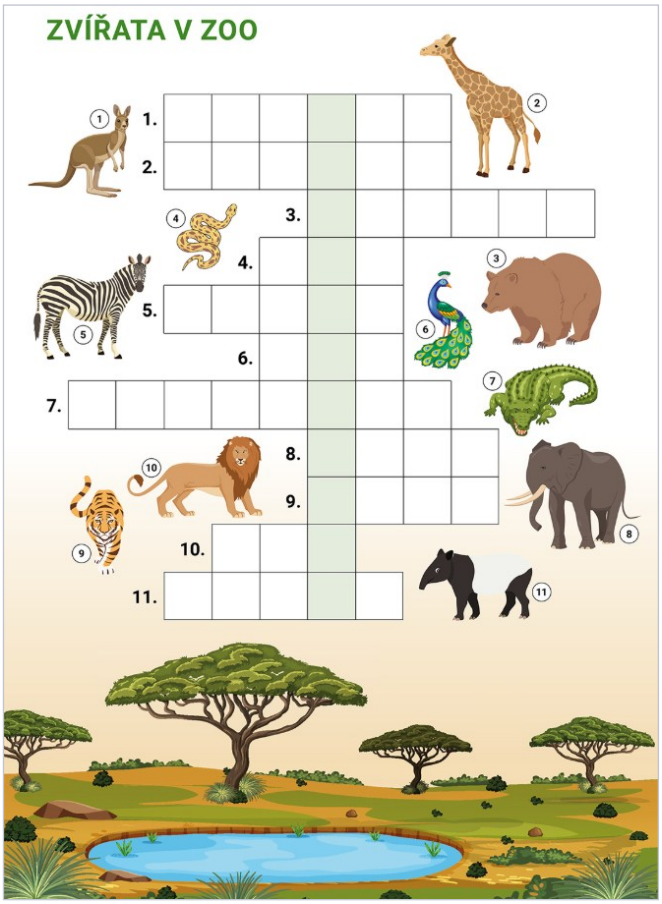
1. KRÁLOVNA ORDINACÍ 2. DOHRÁL. OCENĚN. 3. BÍDNÝ NORMÁL 4. VÁNEK MLÁDÍ 5. KRUTÁ S OBAVAMI
6. VODA ZHNĚDNE 7. ČERT KOPNE CARA 8. BERE KÁMEN 9. MRZAČENÝ AKTÉR 10. ZAVALENÁ UNIKALA BOHÁČI

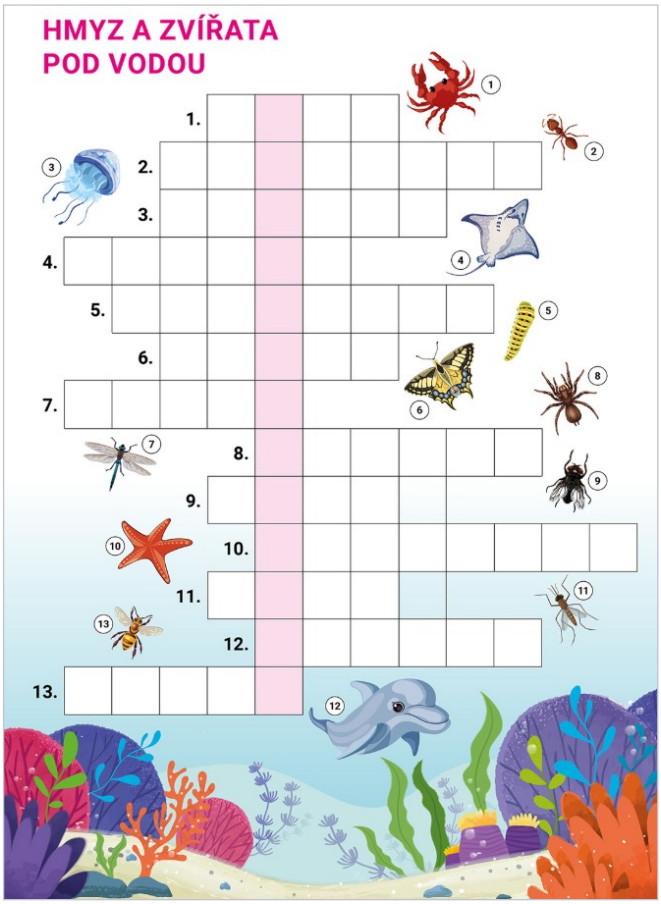
SUDOKU - těžké a ďábelské

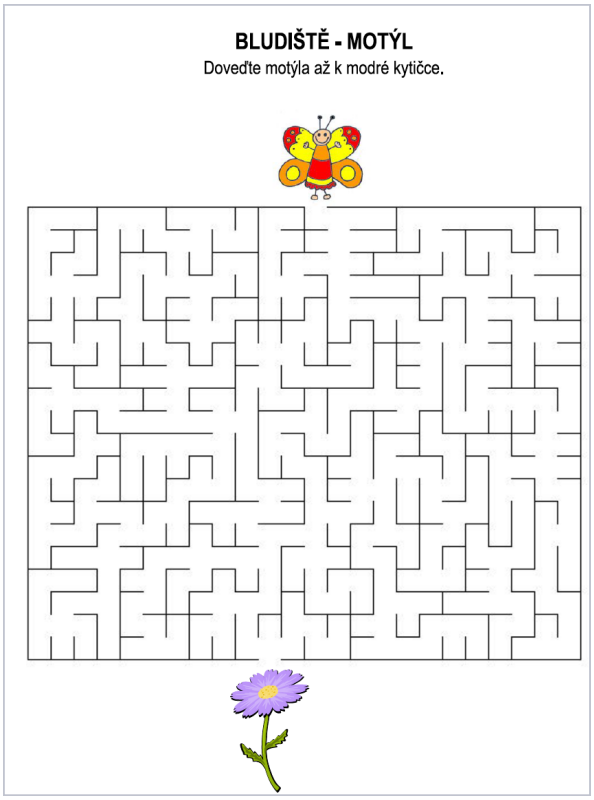
		8		1				3
						1		
			9	2				6
9				3	8			
				5	9		6	
	6							1
6	1		3		2	5	7	
8			5			2		
				8	7			

	9			5		2		
	5		3	2		4	8	
		8			7		5	
	1	4	8		5	7		
9			7		4			
		7	2					
	2	3						
1	4							9

LUŠTĚNÍ A OMALOVÁNKY PRO DĚTI

Řešení přesmyček z předchozí strany:

1. DARINKA ROLINCOVÁ 2. LEONARD COHEN 3. MILAN DROBNÝ
4. IVAN MLÁDEK 5. MARTA KUBIŠOVÁ 6. HONZA NEDVĚD
7. PETRA ČERNOCKÁ 8. MAREK EBEN 9. MAREK ZTRACENÝ
10. LUCIE BÍLÁ - HANA ZAŇÁKOVÁ

Letní vydání Dobrovodského zpravodaje 2026 ● koncepce a grafická úprava Petra Miková, autorky textů: Petra Křížová, Petra Pavlíčková Aimová